

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobců: **1. Ing. Z.D., 2. JUDr. P. F., 3. RNDr. J. M., 4. J.N., 5. Mgr. P. Š., , 6. Mgr. P. Ž.,** právně zast. Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem, se sídlem Botičská 4 Praha 2, proti žalovanému: **Předseda vlády České republiky,** se sídlem Edvarda Beneše 4, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2009, čj. 10031/09-OVL,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Předsedy vlády České republiky ze dne 5.6.2009, čj. 10031/09-OVL, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 26.912,- Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobců Prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 4.8.2009 se žalobci domáhají přezkoumání rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 5. června 2009, č.j.: 10031/09-OVL, kterým byli odvoláni z funkce členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“).

Žalobci tvrdí, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k nezákonnému zásahu do jejich práv a povinností z následujících skutkových a právních důvodů:

V prvním okruhu žalobních námitek žalobci uvádějí, že je žalovaný odvolal z funkce členů Rady v rozporu s § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen "zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání"), když již nejsou členy této Rady a řízení o návrhu Poslanecké sněmovny bylo již skončeno.

Podle § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání odvolává členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání z funkce předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Jelikož jde o řízení návrhové je předseda vlády oprávněn rozhodnout o odvolání pouze na návrh Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (nikoliv z moci úřední). V tomto případě byl návrh učiněn Poslaneckou sněmovnou dne 2. března 2003, v době, kdy ještě všichni žalobci členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání byli. Jestliže je rozhodnutí předsedy vlády právním důvodem zániku členství v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, lze návrhu Poslanecké sněmovny vyhovět pouze, jestliže konkrétní osoby jsou v době rozhodnutí předsedy vlády členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Jestliže již zanikla funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání z jiného důvodu, např. v důsledku jeho smrti, uplynutí funkčního období či vzdáním se funkce, nemůže být tato osoba již odvolána. Odvolat z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání lze nepochybně pouze její členy. To platí i v případě žalobců. Žalobci nebyli v době rozhodování předsedy vlády členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Přestože došlo rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 6 Ca 9/2007 ze dne 24. 5. 2007 ke zrušení původního rozhodnutí o jejich odvolání pro nezákonnost, nemohlo dojít k obnovení členství v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, když funkce v mezidobí zanikla již pro uplynutí funkčního období, konkrétně Ing. Z. D. dne 21. 5. 2007, JUDr. P. F. dne 27.2.2007, RNDr. J. M., CSc. dne 8. 7. 2006, J.N. dne 8.7.2006, Mgr. P. Š. dne 0.7.2006.

V rámci druhého okruhu žalobních námitek žalobci tvrdí, že nemohou být odvoláni po šesti letech zpětně, neboť tím dochází k porušení principů právního státu, jakož i ust. § 7 odst. 6 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Podle § 7 odst. 6 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání zaniká členství v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání dnem následujícím po dni doručení písemného rozhodnutí předsedy vlády o odvolání člena Rady z funkce, popřípadě dnem uvedeným v písemném rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce. Napadeným rozhodnutím byli žalobci odvoláni z funkce zpětně k datu 4. dubna 2003, tedy šest let zpětně. Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání neupravuje možnost, že by předseda vlády mohl odvolat členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání zpětně.

K odvolání členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání již zrušeným rozhodnutím, podle něhož mělo také dojít k zániku funkce ke dni 4. 4. 2003, došlo doručením rozhodnutí. To respektovaly, jak soudy v rámci správního soudnictví, tak soudy civilní, když přiznaly právo na mzdu až do okamžiku doručení rozhodnutí. Tento princip zcela odpovídá charakteru rozhodnutí předsedy vlády, které je rozhodnutím konstitutivním. Z § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplývá, že toto rozhodnutí je právní skutečností, která vede k zániku funkce. Konstitutivní rozhodnutí přitom zásadně působí ex nunc. Nemají účinky do minulosti. Nepochybně lze však stanovit datum pozdější, po doručení rozhodnutí. Takto je nutné interpretovat možnost uvedenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, že k zániku členství dochází dnem uvedeným v rozhodnutí. Nelze přehlédnout, že tato část navazuje na předchozí možnost navázanou na první den po doručení rozhodnutí.

Žalobci jsou toho názoru, že ust. § 7 odst. 6 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je nutné interpretovat z hlediska ústavních principů, resp. hlediska principů právního státu (ochrany nabytých práv, zákazu retroaktivity, právní jistoty a dobré správy). Členové Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se podílejí na vydávání rozhodnutí, vykonávají práci, a zpětným odvoláním by tak došlo ke zpětnému zpochybnění legality přijatých rozhodnutí, jakož i práva na odměnu za v mezidobí vykonanou práci. Nesmyslnost zpětného odvolávání osob, které již členy Rady pro rozhlasové a televizní

vysílání nejsou, je velmi zřetelná v případě žalobce č. 2, který byl 14 dní před svým opětovným zpětným odvoláním členem Rady pro rozhlasové a televizní vysílání znovu jmenován.

Žalovaný, dle mínění žalobců, nesprávně dovozuje, že z rozhodnutí Městského soudu čj. 6 Ca 9/2007-130 vzniká jeho povinnost žalobce opětovně odvolat. Žalovaný je povinen na základě § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání v první řadě posoudit, zda návrhu vůbec vyhovět lze. Návrhu jistě nelze vyhovět, jestliže již konkrétní osoby členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání nejsou (např. protože již zemřely), rovněž tak v případě, kdy návrh bude naprosto neurčitý nebo nesrozumitelný. Ze zákona nevyplývá povinnost žalovaného vyhovět návrhu Poslanecké sněmovny, který není realizovatelný.

Poté, co došlo k vrácení věci předsedovi vlády k dalšímu řízení, tento konal. Předseda vlády na dotaz předsedy Stálé komise pro sdělovací prostředky Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR sdělil, že žádné nové rozhodnutí o odvolání vydáno nebude, neboť, přestože došlo ke zrušení rozhodnutí o odvolání soudem, jednotliví dotčení členové nejsou již členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, když jejich mandát zanikl v mezidobí již uplynutím funkčního období člena Rady. Návrh Poslanecké sněmovny v důsledku toho realizován být nemůže (dopis předsedy vlády ze dne 20. března 2008, č. j. 04718/08-OSV). Tento dopis byl následně projednán na 8. zasedání Stálé komise pro sdělovací prostředky. Ve stejném duchu byl pak informován právní zástupce žalobců vedoucím Úřadu vlády České republiky, a to dopisem ze dne 5. března 2009, č. j. 04718/08- OSV.

Žalovaný tedy vydal napadené rozhodnutí v době, kdy již řízení o návrhu Poslanecké sněmovny ze dne 2. dubna 2003, usnesení č. 368, skončilo. Žádný další návrh Poslanecké sněmovny učiněn nebyl, žalovaný rozhodl o odvolání členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, tedy bez návrhu. Návrhu Poslanecké sněmovny, jak byl formulován, nešlo vyhovět i z toho důvodu, že Poslanecká sněmovna navrhovala neprodlené odvolání. Odvolání po šesti letech od původního návrhu a dva roky od zrušení původního rozhodnutí tuto podmínku nesplňuje.

V rámci třetího okruhu žalobních námitek žalobci poukazují na skutečnost, že žalovaný, jestliže přistoupil k vydání rozhodnutí navzdory skutkové situaci popsané výše, neodstranil nedostatky původního rozhodnutí, když v rozhodnutí nesdělil skutkové a právní důvody pro odvolání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Paušální odkaz na § 5 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v němž jsou povinnosti Rady stanoveny, není takovým odůvodněním.

Základním důvodem zrušení předchozích rozhodnutí o odvolání z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání byla skutečnost, že rozhodnutí žalovaného nebylo odůvodněno (viz též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 1 As 41/2005). Napadené rozhodnutí žalovaného žádné důvody odvolání neobsahuje. Odkazuje pouze paušálně na § 5 ve spojení s § 6 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, aniž by byly konkretizovány povinnosti, které byly porušeny, a to jak z hlediska skutkového, tak z hlediska právního. V tomto směru je napadené rozhodnutí i nadále naprosto nepřezkoumatelné. Jestliže je možné odvolat Radu pro rozhlasové a televizní vysílání pouze z konkrétních zákonných důvodů, musí být tyto důvody součástí rozhodnutí o odvolání a musí být soudně přezkoumatelné. Jinak není garantováno respektování základního principu právního státu, vázanosti státu jeho vlastním právem.

Za čtvrté žalobci trvají na tom, že bez ohledu na absenci konkrétních důvodů pro odvolání, je nutné zdůraznit, že žádné závažné porušení povinností v čl. 5 zákona o

provozování rozhlasového a televizního vysílání zjištěno nebylo. Pokud v mediích probíhala diskuse o odpovědnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za prohranou arbitráž s CME a miliardové sankce za prohru ČR v ní, je třeba uvést, že v předmětné době, tj. v březnu - srpnu 1999, většina žalobců nebyla členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a žalobci se až na výjimky stali členy Rady až 12. 12. 2000, tedy v době, která se k předmětu arbitráže nijak nevztahovala a během níž Rada neuskutečnila žádné právní ani správní kroky, které by měly jakýkoli vliv na zahájení a průběh arbitráže. Nehledě na to, pokud jde o ty z žalobců, kteří byli členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání i v předchozím období, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání neměla pravomoc jakkoliv zasahovat do vztahů mezi držitelem licence a servisní organizací. Novelou zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání zákonem č. 301/1995 Sb., došlo k omezení pravomocí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání v důsledku možnosti zrušení všech neprogramových licenčních podmínek (čl. VI odst. 2 zákona č. 301/1995 Sb.). Rada jako celek ani jednotliví členové se proto v této věci nemohli dopustit žádného porušení svých povinností. V této souvislosti žalobci odkazují na Zprávu Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pro zjištění skutečností v souvislosti s arbitrážním řízením ve věci CME vs. ČR ze dne 28. 1. 2005, kterou schválila Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR. V této zprávě není konstatováno žádné pochybení členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, je pouze opakovaně poukazováno na špatné legislativní řešení postavení tohoto orgánu. Příčiny neúspěchu v arbitráži i problémů, které k ní daly podnět, ležely mimo Radu pro rozhlasové a televizní vysílání a její členy. Jde-li o arbitráž s TV 3 (Argus Capital, resp. Prudential jako zástupci vlastníka spol. TV 3) - tato arbitráž v době původního odvolání pouze hrozila. Následně skončila ve prospěch České republiky, když nebylo zjištěno žádné porušení povinností Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Jde-li pak o udělení rozhlasového FM kmitočtu Benešov - Kozmice společnosti M Publicity, s.r.o. v licenčním řízení Radou pro RTV, je třeba zdůraznit, že poté, co bylo soudem zrušeno původní rozhodnutí Rady o udělení licence ke kmitočtu Benešov - Kozmice společnosti M- Publicity, s. r. o., udělila tuto licenci nová Rada pro rozhlasové a televizní vysílání dne 6. 4. 2004 opět společnosti M-Publicity, s. r. o., čímž de facto verifikovala původní postup (Zápis z 8. zasedání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ve dne 6. 4. a 7. 4. 2004). Tato společnost má stejné vlastnické složení, jako měla v okamžiku odvolání staré Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobcům náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že soudní řád správní ani jiný zákon nestanoví, jak má správní orgán, jehož rozhodnutí bylo soudem ve správním soudnictví zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, postupovat v případě, kdy další řízení už nemá pro adresáty zrušeného rozhodnutí právní význam (např. z toho důvodu, že účinky soudem zrušeného rozhodnutí správního orgánu nastaly okamžitě a navrácení do původního stavu, tzn. do stavu před rozhodnutím, není možné) a nastiňuje dva možné postupy. Prvním je vydat ve věci, která je (byla) předmětem řízení, nové rozhodnutí, které z povahy věci nemůže vyvolat ty právní účinky, jaké mělo rozhodnutí původní, které soud zrušil, resp. nemůže ani vést k uvedení věci do původního stavu, jde však o postup v intencích závazného právního názoru soudu (§ 78 odst. 4 a 5 soudního řádu správního). Druhou možností je řízení zastavit vzhledem k tomu, že další (nové) řízení před správním orgánem a vydání nového rozhodnutí by bylo zjevně bezpředmětné, resp. vzhledem k tomu, že odpadl důvod pro takové řízení [viz obecně § 66 odst. 1 písm. g), resp. § 66 odst. 2 správního řádu, podle toho, zda jde o řízení o žádosti či z moci úřední]. Jde sice o racionální a procesně-ekonomický postup, na druhé straně by se tím

zcela ignoroval závazný právní názor soudu, který soud v rozsudku vyslovil, když uvedl, jak měl správní orgán rozhodnout, resp. jakých právních vad, které je třeba v dalším řízení odstranit, se dopustil. Druhý postup by též kolidoval s principem právní jistoty účastníků, který právě pro tyto situace předpokládá možnost vydání deklaratorního správního aktu, kterým - byť zpětně - budou postaveny právní vztahy najisto. Nelze totiž přehlédnout, že jakkoli se může jevit potřeba vydání rozhodnutí ve věci samé již neaktuální, tak otázka, zda skončilo funkční období žalobců odvoláním, nebo uplynutím doby jejich funkčního období a kdy se tak stalo, má množství právních konsekvencí, ať již v soukromoprávním (zejména pracovním), tak i veřejnoprávním (zejména kompetenčním) ohledu, a to nejen ve vztahu k žalobcům samotným, ale i vůči třetím osobám (zejména novým členům Rady a dalším osobám, jichž se dotýkaly akty vydávané Radou v novém složení). Z těchto důvodů žalovaný, po určitých úvahách věnovaných právě konsekvencím nejasného stavu po zrušujícím rozsudku soudu, jednoznačně preferoval princip právní jistoty nad úzce pojatým principem procesní ekonomie a vydal deklaratorní rozhodnutí, jímž věcně sice pouze zopakoval obsah původních zrušených rozhodnutí o odvolání žalobců z funkcí v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, nicméně tak učinil ve shodě se závazným právním názorem soudu v patřičné procesní formě (tj. ve formě řádně odůvodněného správního rozhodnutí).

Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že nová rozhodnutí předsedy vlády o odvolání (některých, tzn. těch, kteří podali žalobu již proti původnímu rozhodnutí) členů Rady byla vydána s účinky *ex tunc*, tzn. ke dni 4. dubnu 2003, neboť důvodem jejich vydání byla v souladu se závazným právním názorem soudu pouze náprava formálních nedostatků původních rozhodnutí spočívajících v absenci řádného odůvodnění. To vytkl ve svém rozhodnutí č. j. 1 As 41/2005-76, ze dne 30. listopadu 2006, Nejvyšší správní soud, když na základě kasační stížnosti žalobců zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze, jímž byla jejich správní žaloba původně zamítnuta. Stanovení účinků správního rozhodnutí *ex tunc* není nikterak neobvyklé, natož nemožné, jak se zřejmě domnívají žalobci, neboť jde o postup v mnoha případech jediný možný a výslovně předpokládaný správním řádem i zvláštními zákony (srov. např. § 41, § 95 odst. 5, § 99, § 142 správního řádu aj.).

I nová rozhodnutí předsedy vlády byla proto vydána (a nemohlo tomu být ani po více než šesti letech jinak) na základě usnesení Poslanecké sněmovny z 2. dubna 2003 a jejich účinky se s ohledem na § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání mohly vázat právě jen k tomuto usnesení, jiný postup při vydání nového rozhodnutí, dle názoru žalovaného, ani nebyl možný.

Při vydávání nových (žalobou napadených) rozhodnutí o odvolání v r. 2009 se vycházelo z toho, že funkční období všech dotčených členů Rady, pokud by nebyli v r. 2003 odvoláni, by skončilo ještě před právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze z 24. května 2007 a nebylo by proto tak jako tak možné odvolat nikoho z nich z funkce *ex nunc*. Pokud tedy měl být respektován závazný právní názor Městského soudu v Praze v tomto rozsudku vyjádřený, přicházelo v úvahu jen rozhodnutí předsedy vlády s účinky *ex tunc*, a to i vzhledem k tomu, že šlo o rozhodnutí o odvolání z funkce, které je svou povahou jednorázovým aktem (zde aktem správním), jehož účinky nastávají okamžitě, a to zpravidla doručením rozhodnutí o odvolání dané osobě, jako tomu bylo v tomto případě.

V daném případě proto ve skutečnosti nejde o odvolání členů Rady se zpětnou účinností, jak se dovozuje v podané žalobě, neboť ti již jednou odvoláni byli a účinky rozhodnutí o jejich odvolání nezanikly ani rozhodnutím soudu. Uvedené platí tím spíše, že odvolání je jednorázový, nikoli trvající akt a jeho účinky jsou nezvratně zkonsumovány v okamžiku jeho účinnosti. Žalobci se ostatně ani nikdy nedomáhali toho, aby byl žalobě proti původním rozhodnutím o jejich odvolání z funkcí přiznán odkladný účinek. Není sporu o tom, že nikoho nelze odvolat z funkce se zpětnou účinností, zvláště když již odvolán jednou byl, byť bylo rozhodnutí o odvolání zrušeno. Účelem vydání nových rozhodnutí bylo v daném

případě toliko odstranění soudem vytknuté formální vady původních rozhodnutí spočívající v nedostatku odůvodnění a deklaratorní nastolení právní jistoty, když samotné důvody ani způsob odvolání žádný ze soudů, který ve věci rozhodoval, nezpochybnil, ač by tak přinejmenším v zájmu procesní ekonomie jistě učinil, pokud by v tomto směru nějaké vady shledal.

Žalovaný dále uvedl, že ačkoli žalobci tvrdí, že novými rozhodnutími předsedy vlády o jejich odvolání došlo k nezákonnému zásahu do jejich práv a povinností rozhodnutím správního orgánu, jímž se zakládají, mění nebo ruší jejich práva a povinnosti, v celé žalobě se však nikde neuvádí, jaká jejich konkrétní (veřejná subjektivní) práva měla být novými rozhodnutími o odvolání podle § 65 odst. 1 s.ř.s. dotčena.

Předseda vlády je návrhem Poslanecké sněmovny vázán a je povinen na jeho základě konat. Zákon mu nedává pravomoc požadovat, aby Poslanecká sněmovna ve svém usnesení uvedla konkrétní důvody, které k přijetí takového návrhu vedly a nedává mu ani pravomoc přezkoumávat, zda usnesení Poslanecké sněmovny je či není v souladu se zákonem. Při stávajícím znění § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání tak vlastně členy Rady fakticky jmenuje a odvolává Poslanecká sněmovna prostřednictvím předsedy vlády. Na základě výše uvedeného se žalovaný domnívá, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno rozporu se zákonem a ani jím nebyla porušena žádná veřejná subjektivní práva žalobců, což ostatně ani oni sami v žalobě netvrdí.

Žalovaný proto navrhuje, aby byla žaloba odmítnuta pro nepřípustnost na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) soudního řádu správního, neboť nesměruje proti úkonu, který by byl podle svého obsahu a právních účinků rozhodnutím správního orgánu o právu žalobců podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Nedojde-li k odmítnutí žaloby, žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta na základě § 78 odst. 7 soudního řádu správního, neboť napadené rozhodnutí předsedy vlády č. j. 10031/09 - OVL ze dne 5. června 2009 není nezákonné, ani není zatíženo procesními vadami.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti:

Vydání žalobou napadeného rozhodnutí předcházela rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003, kterými byli žalobci již jednou odvoláni z funkcí členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání na základě usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR č. 368, které Poslanecká sněmovna přijala na své schůzi dne 2. dubna 2003.

Žalobci podali k Ústavnímu soudu stížnost proti rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 a proti usnesení Poslanecké sněmovny č. 368. Ústavní soud usnesením ze dne 1.7.2003, sp.zn.: IV.ÚS 306/03 odmítl jejich ústavní stížnost jako nepřípustnou podle § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů s tím, že napadená rozhodnutí nenaplnují požadavek konečného rozhodnutí. Podle názoru vysloveného v usnesení stěžovatelé mají k dispozici právní prostředky k dosažení požadovaného stavu, a to žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

Proti rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003 podali žalobci k Městskému soud v Praze žalobu, který rozsudkem ze dne 27.5.2005 č.j. 6 Ca 139/2003-45

žalobou zamítl, když dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., když takto reagoval na usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky o odvolání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání z důvodu opakovaného závažného neplnění povinností uvedených v § 5 zákona č. 231/2001 Sb.

Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobců zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2006, č.j. 1 As 41/2005-76, a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud vyslovil, že městský soud nedostatečně argumentačně podepřel svůj právní názor a že se nevypořádal s žalobní námitkou, že rozhodnutí předsedy vlády o odvolání jednotlivých členů Rady není v rozporu se zákonem odůvodněno. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že i v případě, že jde o rozhodnutí předsedy vlády o odvolání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání vydané na základě návrhu Poslanecké sněmovny v usnesení, kterým je předseda vlády vázán, by takové rozhodnutí mělo být s ohledem na povahu věci odůvodněno. Není totiž možno v obecné rovině připustit prostou odvolatelnost z veřejné funkce odvoláním člena kolektivního orgánu nebo dokonce odvoláním tohoto orgánu jako celku bez udání důvodu. Tím spíše v případě Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, která je ze zákona konstruována jako orgán, u něhož by měla být zaručena politická nezávislost, je pro vyloučení rizika politicky motivovaného rozhodnutí a politické libovůle naprosto zásadní, aby rozhodnutí o odvolání člena Rady i Rady jako celku obsahovalo důvody.

Městský soud v Praze vázán právním názorem uvedeným v zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodl rozsudkem ze dne 24. 5. 2007, čj. 6 Ca 9/2007-130 tak, že rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003, o odvolání žalobců z funkce členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24.5.2007, uvedl, že „*Je-li Poslaneckou sněmovnou předsedovi vlády podán návrh na odvolání Rady podle § 6 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., nemůže postupovat jinak, než podle tohoto návrhu neprodleně odvolat i všechny členy Rady z jejich funkcí. Jedině tímto způsobem je zabezpečena realizace návrhu Poslanecké sněmovny a k odvolání musí dojít adresně vůči všem členům Rady. I takové rozhodnutí však musí mít náležitosti správního rozhodnutí, zejména musí obsahovat řádné odůvodnění. S odkazem na právní názor vyjádřený ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí tuto náležitost v potřebném rozsahu neobsahují, a proto nezbylo, než tato rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.r.s. pro vady řízení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.*“.

Jelikož se žalobci v řízení o žalobě domáhali kromě zrušení rozhodnutí předsedy vlády České republiky ze dne 3. dubna 2003, čj. 3028/03-KPV, taktéž zrušení usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ze dne 2.4.2003 č. 368, soud k tomuto návrhu nepřistoupil, neboť dospěl k závěru, „*že se nejedná o rozhodnutí, které by podléhalo přezkoumání soudem. Dle názoru soudu v tomto případě nerozhodovala Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR jako správní orgán. Poslanecká sněmovna je orgánem zákonodárným a předmětné usnesení tedy nelze považovat za rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy správním orgánem. Jak již bylo výše uvedeno, návrh na odvolání Rady jako celku je třeba odlišovat od návrhu na odvolání jednotlivých členů Rady, nejedná se tedy o rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických osob a Rada pak byla zřízena jako správní úřad, nemá tedy sama o sobě postavení právnické osoby. Předmětné usnesení tedy není rozhodnutím ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) soudního*

řádu správního, nejedná se o rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických či právnických osob.“

Žalovaný dne 5. června 2009 vydal rozhodnutí č.j. 10031/09-0VL, kterým odvolává podle § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a ve spojení s § 6 odst. 3 tohoto zákona ke dni 4. dubna 2003 žalobce z funkcí členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejdříve konstatoval znění ust. § 6 odst. 3 § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, podle kterého je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku 24. května 2007 č.j. 6 Ca 9/2007-130. Uvedl, že podle § 6 odst. 3 cit. zákona může Poslanecká sněmovna předsedovi vlády navrhnout odvolání Rady, neplní-li Rada opakovaně závažným způsobem povinnosti uvedené v § 5 a v § 6 odst. 1 a 2 nebo pokud pro závažné nedostatky opětovně neschválí výroční zprávu. Poslanecká sněmovna navrhla svým usnesením č 368 z 2. dubna 2003 předsedovi vlády, aby Radu neprodleně odvolal z důvodů opakovaného závažného neplnění povinností uvedených v § 5 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Tyto důvody sice nebyly v usnesení Poslanecké sněmovny uvedeny, předseda vlády je však podle zákona povinen odvolat (a také jmenovat) člena, resp. členy Rady bezodkladně poté, co obdrží návrh Poslanecké sněmovny, a to bez ohledu na to, zda usnesení Poslanecké sněmovny nějaké důvody obsahuje či nikoliv.

Podle výkladu žalovaného zákon č.231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, nedává předsedovi vlády pravomoc návrh Poslanecké sněmovny na jmenování nebo odvolání člena, resp. členů Rady přezkoumávat nebo dokonce odmítnout a nedává mu ani pravomoc, aby v rozhodnutích, kterými členy Rady odvolává, "domýšlel" důvody, které Poslaneckou sněmovnu k takovému návrhu vedly, když je sama Poslanecká sněmovna ve svém usnesení neuvede. Předseda vlády je návrhem Poslanecké sněmovny vázán a je povinen na jeho základě bezodkladně konat. Zákon mu nedává pravomoc požadovat, aby Poslanecká sněmovna ve svém usnesení uvedla konkrétní důvody, které k přijetí takového návrhu vedly a nedává mu ani pravomoc přezkoumávat, zda usnesení Poslanecké sněmovny je či není v souladu se zákonem. Při stávajícím znění § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, tak vlastně členy Rady jmenuje a odvolává Poslanecká sněmovna prostřednictvím předsedy vlády.

K právnímu charakteru institutu odvolání členů Rady žalovaný uvedl, že návrh Poslanecké sněmovny na odvolání Rady není návrhem na zahájení (správního) řízení, které by vedl předseda vlády, ale zákonnou (a současně závaznou) podmínkou k takovému aktu. Na postup předsedy vlády při jmenování a odvolávání členů Rady se nevztahuje (tehdejší ani současný) správní řád, neboť jde o vnitřní vztahy v rámci výkonné moci. Předseda vlády stojí v čele vlády, která je vrcholným orgánem výkonné moci, a Rada je podle § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, správním úřadem, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, tedy součástí moci výkonné, byť jde o tzv. nezávislý správní úřad, který není standardní součástí moci výkonné jako jiné správní úřady, neboť není podřízen vládě. Rozhodnutí předsedy vlády o odvolání (a jmenování) členů Rady není ani pracovněprávním úkonem, byť se na členy Rady v určitém rozsahu vztahuje zákoník práce (§ 10 zákona č.231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání), neboť speciální úprava jmenování a odvolávání členů Rady použití zákoníku práce vylučuje.

Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že „nová rozhodnutí o odvolání členů Rady se vydávají s účinky ex tunc, tzn. v daném případě ke 4. dubnu 2003, neboť důvodem vydání nových

rozhodnutí v dané věci je v souladu se závazným právním názorem soudu jen náprava formálních nedostatků původních rozhodnutí, která spočívá v doplnění řádného odůvodnění. I nová rozhodnutí, která nahrazují soudem zrušená rozhodnutí z dubna 2003, se vydávají na základě usnesení Poslanecké sněmovny z 2. dubna 2003 a s ohledem na § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, se účinky rozhodnutí o odvolání musejí vázat k tomuto usnesení.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobci v rámci prvního a druhého žalobního bodu namítali, že žalovaný porušil ust. § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť žalobce odvolal v době, kdy již nejsou členy této Rady a řízení o návrhu Poslanecké sněmovny bylo již skončeno, a že nebylo možné žalobce odvolat zpětně.

Podle § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání : „*Radu tvoří 13 členů, které jmenuje a odvolává předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny, a to neprodleně po obdržení návrhu. Členství v Radě je veřejnou funkcí.*“.

Podle § 6 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání: „*Poslanecká sněmovna může předsedovi vlády navrhnout odvolání Rady, neplní-li Rada opakovaně závažným způsobem povinnosti uvedené v § 5 a v odstavcích 1 a 2 nebo pokud opětovně neschválí pro závažné nedostatky výroční zprávu.*“

Podle § 7 odst. 6 písm. a) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání: „*Členství v Radě zaniká a) uplynutím funkčního období člena Rady,..*“

Podle tvrzení uvedeného v žalobě, které žalovaný ve vyjádření nečinil sporným, proto z něj soud vychází, funkce žalobců v Radě zanikla pro uplynutí funkčního období, konkrétně Ing. Z. D. dne 21. 5. 2007, JUDr. P. F. dne 27.2.2007, RNDr. J.M., CSc. dne 8. 7. 2006, J.N.dne 8.7.2006 a Mgr. P. Š. dne 10.7.2006.

Z uvedené nesporné skutečnosti vyplývá, že ke dni rozhodování žalovaného, tj. ke dni 5. června 2009, žalobci nebyli členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. V správním řízení rozhoduje správní orgán podle skutkového a právního stavu v okamžiku rozhodování (a to i v případě, že rozhoduje správní orgán o odvolání, což ale není tento případ). V době rozhodování žalovaného žalobci nebyli členy Rady, proto nemohli být ani z této Rady dle § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, odvoláni.

S tvrzením žalovaného uvedeném v odůvodnění rozhodnutí, že rozhodnutí vydal s účinky tunc, tzn. k 4. dubnu 2003, „neboť důvodem vydání nových rozhodnutí v dané věci je v souladu se závazným právním názorem soudu jen náprava formálních nedostatků původních rozhodnutí, která spočívá v doplnění řádného odůvodnění.“ a že „nová rozhodnutí, která nahrazují soudem zrušená rozhodnutí z dubna 2003, se vydávají na základě usnesení Poslanecké sněmovny z 2. dubna 2003 a s ohledem na § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, se účinky rozhodnutí o odvolání musejí vázat k tomuto usnesení.“, nemůže soud souhlasit. Správní orgán v tomto případě žalovaný rozhoduje podle zásad správního řízení, např. ustanovení § 3 správního řádu vyjadřující

zásadu materiální pravdy, která implikuje povinnost správního orgánu rozhodovat podle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání jeho rozhodnutí. Z ust. § 9 správního řádu, vyplývá rovněž, že ve správním řízení se rozhoduje o právech a povinnostech jmenovitě určené osoby, nebo se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti nemá. Pouze deklaratorní rozhodnutí může prohlašovat ex tunc, že osoba o jejíž právech a povinnostech je rozhodováno, tyto práva a povinnosti v minulosti měla nebo neměla. O deklaratorní rozhodnutí se v případě žalobou napadeného rozhodnutí nejedná, neboť nejsou u něj splněny podmínky ust. § 142 správního řádu (mimo jiné není zde žádost osoby, která by požadovala o existenci svých práv a povinností vydat deklaratorní rozhodnutí). Naopak z právní úpravy členství v Radě jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o jmenování i odvolání je rozhodnutím konstitutivním, které nemůže být vydáváno s účinky ex tunc, neboť by to odporovalo principům právního státu (např. principu právní jistoty a zákazu retroaktivity) a v případě rozhodnutí o odvolání i základním zásadám ovládajícím činnost správních orgánů (zásady zákonnosti a zásady ochrany práv nabytých v dobré víře).

V rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24.5.2007, čj. 6 Ca 9/2007-130, se nenachází žádná indicie, z které mohl žalovaný oprávněně vyvodit závěr, že má vydat rozhodnutí o odvolání členů Rady, kteří již nejsou členy Rady, popřípadě, že toto rozhodnutí má být vydáno s účinností k datu 4.dubna 2003.

Rozhodování soudů ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., je ovládáno kasačním principem, vyjádřeným v ust. 75 odst. 1 s.ř.s.: „*Při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování*“, spočívajícím v zákonném vymezení okamžiku, ke kterému je přezkum soudu vázán. Městský soud v rozhodnutí ze dne 24.5.2007, proto mohl pouze vycházet ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tj. k datu 3. dubna 2003, to znamená k datu, kdy žalobci byli členy Rady. Z výroku rozhodnutí soudu, že „věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení“, také nelze dovodit, že by žalovaný byl zavázán vydat rozhodnutí o odvolání členů opětovně, přestože jejich funkční období již uplynulo.

Správní řízení lze zastavit kromě jiných důvodů uvedených v § 66 správního řádu, také proto, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou. Skutečnost, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou obecně znamená, že v průběhu řízení nastala situace, v důsledku které nelze žádosti ani vyhovět ani ji zamítnout, přičemž platí obě varianty, nikoliv pouze, že žádost lze zamítnout. Zdejší soud k výkladu pojmu „zjevně bezpředmětná“ v rozhodnutí ze dne 30.3.2009, čj. 10 Ca 15/2009-49, uvedl, že tento pojem se vztahuje na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane, přičemž bezpředmětnost nutno vykládat jako „stav, kdy jakýmkoliv rozhodnutím o žádosti ať už kladným nebo záporným nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně“. Bezpředmětnost žádosti však nelze zaměňovat s její právní nepřipustností (§ 66 odst. 1 písm.b) správního řádu), ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti.

Po obdržení rozsudku soudu žalovaný, vzhledem existujícímu skutkovému stavu, který byl značně odlišný od skutkového stavu, o kterém rozhodoval městský soud, měl po zjištění, že žalobci již nejsou členy Rady a proto jejich odvolání logicky není možné, nebo-li návrh - usnesení Poslanecké sněmovny z 2. dubna 2003 se stal zjevně bezpředmětným, zastavit řízení o návrhu podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Skutečnost, která nastolila stav, v důsledku které se návrh poslanecké sněmovny stal zjevně bezpředmětným, je uplynutí funkčního období členů Rady, jejichž odvolání je v návrhu požadováno. „Bezpředmětnost“ návrhu vyplývá z toho, že zamítnutí návrhu ani vyhovění návrhu nemění nic na právním postavení žalobců, neboť ti, i kdyby nebyli opět odvoláni, členy Rady být po uplynutí funkčního období nemohou.

Soud nemůže přisvědčit tvrzení žalovaného uvedenému ve vyjádření k žalobě, že jiný postup, než vydání rozhodnutí s účinností ex tunc, by bylo ignorováním závazného právního názoru soudu nebo dokonce kolizí s principem právní jistoty žalobců nebo nových členů Rady. Rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobců ze dne 3.dubna 2003 bylo pro vady řízení zrušeno, a další rozhodnutí o odvolání žalobců pro uplynutí funkčního období již nemohlo být vydáno. Členství nových členů Rady, jmenovaných namísto odvolaných, ani legalita jejich rozhodnutí nebo úkonů nemůže být dotčena zastavením řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

Předseda vlády, k jeho dotazu obdržel sdělení předsedy Stálé komise pro sdělovací prostředky Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, že žádné nové rozhodnutí o odvolání vydáno nebude, neboť, přestože došlo ke zrušení rozhodnutí o odvolání soudem, jednotliví dotčení členové nejsou již členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, když jejich mandát zanikl v mezidobí již uplynutím funkčního období člena Rady. Návrh Poslanecké sněmovny v důsledku toho realizován být nemůže (dopis předsedy vlády ze dne 20. března 2008, č. j. 04718/08-OSV).

Jelikož, jak bylo výše uvedeno, žalovaný nemohl vydávat rozhodnutí zpětně, ale pouze dle skutkového a právního stavu existujícího v době vydání rozhodnutí, proto o návrhu - usnesení Poslanecké sněmovny z 2. dubna 2003 na odvolání členů Rady ve vztahu k žalobcům nemohl podle § 7 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, rozhodovat, neboť tito již nebyli členy Rady. Soud musí přisvědčit výkladu žalobců, že rozhodnutí městského soudu nemohlo obnovit funkce odvolaných členů Rady, jestliže před nabytím právní moci rozhodnutí soudu (ze dne 24.5.2007, čj. 6 Ca 9/2007-130) jim zaniklo členství uplynutím funkčního období.

Námítky uvedené v rámci prvních dvou žalobních bodů shledal soud důvodnými, proto rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaný se nacházel v procesní situaci, kdy existoval podaný návrh na odvolání žalobců z funkce členů Rady (když odvolával Radu jako celek), jímž bylo usnesení Poslanecké sněmovny z 2. dubna 2003, ale žalobcům již funkční období zaniklo, proto rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobců k datu 5.6.2009 nebylo možno dle ust. § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vydat. Jestliže tak žalovaný přesto učinil, jedná se o rozhodnutí nezákonné.

Protože soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, neboť řízení o návrhu – usnesení Poslanecké sněmovny z 2. dubna 2003, mělo být zastaveno, nemůže v tomto rozhodnutí vypořádat námítky uplatněné v rámci třetího a čtvrtého žalobního bodu, neboť mu v tomto řízení nepřísluší přezkoumávat obsah rozhodnutí o odvolání žalobců, jestliže dospěl k závěru, že meritorní rozhodnutí ve věci nemělo být za dané procesní situace vydáno.

Nicméně nad rámec svého rozsudku si dovoluje soud učinit poznámku, kterou nutno chápat pouze jako doporučení postupu v obdobných věcech. Požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o odvolání členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání tak, jak byly nastaveny judikaturou soudů (Ústavního soudu 1.7.2003, sp.zn.: IV.ÚS 306/03 a Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2006 č.j. 1 As 41/2005-76), by žalobou napadené rozhodnutí opět nevyhovělo. Jestliže tedy již Ústavní soud v usnesení ze dne 1.7.2003, sp.zn.: IV.ÚS 306/03, zařadil ochranu proti rozhodnutím předsedy vlády o odvolání členů Rady do pravomoci správního soudnictví a vyslovil se, že jejich přezkum má probíhat v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s.ř.s., jakkoli tomu stávající úprava odvolávání členů Rady, resp. Rady jako celku (§ 5-7 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání) není zcela

přízpůsobena, musí každé rozhodnutí, které má být přezkoumáváno v správním soudnictví v řízení dle § 65 odst. 1 s.ř.s., odůvodněno. Tento závěr potvrdil i Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30.11.2006 č.j. 1 As 41/2005-76, když uvedl, že požadavku odůvodnění rozhodnutí může vyhovovat pouze takové odůvodnění, které obsahuje skutkové a právní důvody, na kterých je rozhodnutí založeno. Odůvodnění rozhodnutí o odvolání členů Rady pro porušení povinnosti, tak musí obsahovat právní důvody, to znamená uvedení konkrétního a i úplného ustanovení zákona, na kterých žalovaný své rozhodnutí o porušení povinností Rady postavil. To znamená pokud v rámci ustanovení § 5 je uvedeno několik povinností uvedených pod písmeny a) až u), specifikace porušení povinnosti odkazem na „ust. § 5“ je nedostatečná. Soud musí přisvědčit žalovanému v argumentaci uvedené ve vyjádření k žalobě, že předseda vlády nemá procesní nástroj jak docílit toho, aby návrh Poslanecké sněmovny na odvolání Rady dle § 6 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání nesplňující výše uvedené požadavky na odůvodnění návrhu, byl opraven a důvody v návrhu neuvedené si nemůže „domýšlet“. Zákon v ust. § 6 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání umožňuje Poslanecké sněmovně předsedovi vlády navrhnout odvolání Rady, jen tehdy „neplní-li Rada opakovaně závažným způsobem povinnosti uvedené v § 5 a v odstavcích 1 a 2 nebo pokud opětovně neschválí pro závažné nedostatky výroční zprávu.“ Návrh, aby byl způsobilým zavázat předsedu vlády odvolat Radu, musí obsahovat důvody, a to skutkové i právní, na základě kterých je dovozováno opakovaně a závažným způsobem neplnění povinností Rady. Názor žalovaného uvedený v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že „Tyto důvody sice nebyly v usnesení Poslanecké sněmovny uvedeny, předseda vlády je však podle zákona povinen odvolat (a také jmenovat) člena, resp. členy Rady bezodkladně poté, co obdrží návrh Poslanecké sněmovny, a to bez ohledu na to, zda usnesení Poslanecké sněmovny nějaké důvody obsahuje či nikoliv.“ je nepochopením principu zákonnosti, jakožto jednoho ze základních principů demokratického právního státu, kterému musí dostát jakékoliv rozhodnutí či úkon správního orgánu. Před takovým chápáním tohoto institutu varoval Nejvyšší správní soud rozhodující přímo v této věci (rozsudek ze dne 30.11.2006, č.j. 1 As 41/2005-76), když uvedl, že není možné v obecné rovině připustit prostou odvolatelnost z veřejné funkce odvoláním člena kolektivního orgánu nebo dokonce odvoláním tohoto orgánu jako celku bez udání důvodu. Tím spíše v případě Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, která je ze zákona konstruována jako orgán, u něhož by měla být zaručena politická nezávislost, je pro vyloučení rizika politicky motivovaného rozhodnutí a politické libovůle naprosto zásadní, aby rozhodnutí o odvolání člena Rady i Rady jako celku obsahovalo důvody. Pokud návrh Poslanecké sněmovny na odvolání členů Rady, neobsahuje skutkové a právní důvody odvolání, nebo je jinak neúplný nebo neurčitý, předseda vlády takovému návrhu není povinen vyhovět. Vzhledem k tomu, že v ust. § 5 je zákonných důvodů pro odvolání pro porušení povinností uvedeno několik, návrh, v němž by byl uveden pouhý odkaz na „§ 5“ bez konkretizace, o porušení které povinnosti uvedené pod písmeny a) až u) se jedná, je návrhem neurčitým a jako takový nezpůsobilým zahájit řízení o odvolání Rady. Takový návrh nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 6 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podle kterého lze členy Rady odvolat jen pro porušení některé v § 5 uvedených povinností, a to ještě pro porušení povinnosti opakované a porušení povinnosti závažným způsobem.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud rozhodl aniž by nařizoval veřejné jednání, neboť rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení (§ 76 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci měli ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2.000,- Kč a odměna advokátovi za poskytnuté úkony právní služby. Výši odměny soud stanovil následovně: Za každý úkon náleží právnímu zástupci odměna ve výši 2100,- Kč, snižená o 20% podle § 12 odst. 4 téže vyhlášky násobená počtem žalobců a režijní paušál po 300,- Kč, tzn. celkem 10.380,-Kč. za úkon právní služby. Celkem tedy odměna advokátovi za dva úkony (převzetí věci a sepsí žaloby) činí 20.760,-Kč. Protože zástupce žalobců je advokát, který doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 4.152,- Kč. Náklady řízení včetně soudního poplatku ve výši 2000,-Kč tedy celkem činí 26.912,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. června 2012

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu